

Ajánlás

Amikor először olvastam ezt a tanítást, semmi újat nem találtam benne, de pont ez okozott számomra katarzist, mert gyakorlatilag mindazt amire eddig elvezetett e témában a Szent Szellem, most összesűrítve olvashattam el. Ez, ahogyan ezt mi keresztények mondani szoktuk, hatalmas bizonyosság volt a számomra. Olvasás közben gyakran sírtam örömben, időnként patakokban folytak a könnyeim. Milyen jó, hogy vannak még olyan keresztény vezetők, akik ragaszkodnak Isten ígéjéhez! Most természetesen nem Görbicz Tamás testvérünket akarom felmagasztalni, hanem a mi Urunkat, aki őbenne is csodálatosan munkálkodik. Legyen ez jó példa számunkra, és azoknak a névtelen hithősöknek is, akikről talán csak a Mennyben fogunk először hallani, és lehet, hogy most éppen ez a tanítás fogja őket megerősíteni hitükben és kitartásukban. Kívánom, hogy vezesse az Úr valódi, belső szabadságra azokat, akik esetleg gyakran élnek át elszigeteltséget, magányt és meg nem értést egy olyan világban, amelyben a legtöbben csak a „szuper hősöket” kívánják ünnepelni, s e közben megfedkeznek a névtelenségben élő értékes emberekről. Az alábbiakban azonban arról olvashatunk, hogy Isten nem személyválogató, ő minden gyermekét ellátta azzal a kenettel, amely szükséges az Isten megismeréséhez és az igazi szolgálathoz.

Drága Uram, köszönöm neked. Nagyon köszönöm.

Nochta Pál 2010.04.02 Sárbogárd

„Kemény eledel érettkorúaknak” 2.

A kenet

Írta: Görbicz Tamás

Kiadja: Abdai Keresztyén Közösség

Felelős kiadó: ifj. Lehotzky József
9151 Abda, Kossuth u. 20.

Rendelés, vélemények: 96/350-913, 30/650-1717
loviz@freemail.hu

A kiadvány mind részleteiben, mind egészében, hagyományos vagy elektronikus úton történő változtatás nélküli sokszorosítása, terjesztése engedélyezett!

Minden jó' fenntartva!

Abda, 2003.

Előszó

E füzet sorozat kiadását azért kezdtem el, mert Szent Szellemmel való betöltekezésem (1985.) óta foglalkoztat az az égető kérdés, mi a baj az Eklézsiában, ami miatt nem látjuk beteljesedni azt az isteni jelenléteket, erőket, jeleket és csodákat, és egységet, melyet az Úr Jézus Krisztus megígért tanítványainak, s melyért imádkozott. Ennek legfőbb okát abban látom, hogy **hívők tömegei hitben csecsemőként élnek az életüket, és nem növekednek fel az érett férfiúságra, sőt nem is törekszenek rá. Pedig csak az érettségben lehetünk egyek, mikor már nem hajt a tanítások szele ide-oda.** Mikor az Úrtól elhívott „szolgák”, apostolok, próféták, tanítók, evangélisták, pásztorok, és egyéb szolgálók egymást kiegészítve, összhangban, harmóniában képesek munkálkodni, és nem túllícitálva egymást. A Sátán célja, hogy gyerekkorban tartson minket (infantilizáljon), mivel így ő irányíthatja az eseményeket, és gátolhatja a Menyasszony felkészülését a Bárány menyegzőjére. **A Szent Szellem várva-várt esője nem a missziós programjaink sikerétől függ, hanem a szívünk állapotától.** A mi Urunk pedig meg akarja tisztítani a Menyasszonyt a „víznek fürdőjével, az IGE által”. Az Igében megtalálunk mindent, ami ahhoz kell, hogy felnövekedve felkészüljünk, mint egy test a Krisztus fogadására. **Sajnos még a vezetők is éretlenek, nem azért mert most tértek meg, hanem mert nem kaptak kemény eledelt csak tejet. Ezért vannak a szakadások is.**

*„És adok nékik gyerkőcöket fejedelmekül, és gyermekek uralkodnak rajtok. És nyomorba jut a nép; egyik a másik ellen, ki-ki az ő társa ellen támad, a gyermek az öreg ellen, **becstelen a tisztas ellen;**” (Ézs. 3:5-6)*

Ezekben, a füzetekben adom közre azokat az igei kinyilatkoztatásokat, melyekre az Úr tanított az elmúlt 21 évben. Mivel rész szerint van az ismeret, ez nem a teljesség, de hiszem, hogy hozzájárul a szentek felnövekedéséhez, ha nem csak hallgatói, de cselekvői is leszünk az Úr Igéjének. *„Mindent megvizsgáljatok, ami jó azt megtartsátok.”* Szeretném, ha ezek az írások felkeltenék benneteket az Isten igéje utáni szomjúságot.

Az Ószövetség nem egy letűnt korszak emléke csupán, hanem árnyéka a Krisztusnak, s így sokat elárul belőle, bár nyilvánvalóan nem testileg értendő. Mindez okulásunkra lett megírva, hogy elkerülhessük a Sátán csapdáit. Isten csak egyféleképpen értette, amit leíratott, magunkat csapjuk be, ha mi nem úgy értelmezzük az Írást, ahogy Ő. Aki mást becsap az csaló, de milyen az, aki magát csapja be? Szerintem bolond! Ne legyünk hát bolondok! Kérjük az Urat, hogy tudjuk úgy érteni az Igét, ahogy azt Ő gondolta, mert minden benne van, amire csak szükségünk van a győzelmes egyéni és gyülekezeti élethez.

Nagy hiba a generációs ellentét, mely az Eklézsiában is működik. Egy-egy új mozgalom elveti az előző hibáit, ezzel együtt az értékeit is elveti, s így nagyon hamar hasonló hibákba esik. Csak a külsőségek változnak, de az elhajlások ugyanazok. Kiöntjük a fürdővízzel együtt a gyereket is.

A szakadásokban megsérült gyülekezeti vezetők nem a helyes következtetéseket vonják le. Talán nincs is olyan vezető, aki ne élt volna át szakadást valamilyen gyülekezetben. Szükséges, hogy lelki gyógyulást kérjünk a Szent Szellemtől, és ne elégedjünk meg a felszínes, sematikus megoldásokkal, hanem kutassuk az Igét, ássunk a mélyre, s a Kősziklára építsünk, csak így lehet helyes látásunk.

„Minden fej beteg, és minden szív erőtlén. Tetőtől talpig nincs e testben épség, csupa seb és dagadás és kelevény, amelyeket ki sem nyomtak, be sem kötöztek, olajjal sem lágyítottak.” (Ézs. 1:5-6)

Tudjuk, hogy Krisztus teste a Gyülekezet. Sajnos, akiket ma az Egyházban fejként tisztelünk, azok többsége lelkileg sérült, beteg. Valóban néha az az érzése az embernek, hogy ebben a testben nincs egy ép tag sem. Sajnos a sérülések nem lettek kezelve, a szívek nem lettek ápolva, sokan sebesült lélekkel vezetnek gyülekezeteket, s így csak újabb sérüléseket okoznak egymásnak. A gyógyuláshoz idő kell, várni kell az Úrra. Sajnos sok hívő nem tud várni hasonlóképpen, mint Uzzá. A vezetők még kevésbé, akárcsak Saul. Ez biztos bukást eredményez. Csak az idő, nem gyógyítja be a sebeket, meg kell térni, megbánni, bocsánatot kérni és megbocsátani, s ha lehet jóvátenni. Zákeus tudna erről bizonyosságot tenni.

Most van az ideje, hogy Krisztus helyre állítsa az Ő testét, és megtisztítva felékesítse, mint egy menyasszonyt. Ő már felkészült a menyegzőre.

„Ezért elhagyva a Krisztusról szóló elemi tanítást, törekedjünk a tökéletességre.” (Zsid. 6:1)

Mennyei Atyánk! Kérünk, nyisd meg az értelmünk szemeit, hogy úgy tudjunk Téged megismerni, ahogy Te ismersz minket, és megértsük a Te gondolataidat, hogy hasonlóvá váljunk Hozzád! Gyógyítsd be a sebeinket, hozz megújulást, kérünk! Az Úr Jézus Krisztus nevében:

Ámen!

Görbicz Tamás: A kenet

(1998. okt.9-én a Budapesti Autonóm Gyülekezetben elhangzott tanítása)

Kérlek benneteket, hogy az Újszövetség első mondatánál nyissátok ki a Bibliátokat. Olyan dolgokról szeretnék szólni, amelyek alapvetőek, s úgy gondolom, hogy a legjobb az Isten igéjét az elején kezdeni. Remélem megtaláltátok a Máté írása szerint való szent evangéliumot. Azért futok neki ennyire a dolognak, mert olyasmiről szeretnék beszélni, ami lehet, hogy némelyeteket meg fog döbbszteni. Az a kérésem, hogy hallgassatok meg figyelmesen, vizsgáljátok meg a dolgokat, rágjátok meg, gondoljátok végig, lapozzatok a Bibliátokban, hiszen amikor Pál apostol is bizonyosságot tett, a béreai keresztények elszéledtek, és tudakozták az írásokat, ha úgy vannak é ezek. Tehát az egyáltalán nem bűn, ha egy prédikáció után az emberben vannak kérések, kérdések és ezeket tudakozni szeretné. Az evangélium első sora így hangzik:

„Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, az Ábrahám fiának nemzetségéről való könyv.”

S amiért ezt az egy igét, mondatot felolvastam, az az, hogy szeretnék arról beszélni, hogy mit jelent az, hogy Jézus Krisztus? Tudjátok, hogy Jézusnak beszédes a neve. És azzal sem fogok újdonságot mondani, ha elárulom, hogy a nevet, amit Jézus kapott Istentől kapta. Egyike volt azon keveseknek a Bibliában, akit Isten nevezett el. Amikor az angyal megjelent Józsefnek látomásban, akkor ez az angyal biztatta Józsefet, ne féljen Máriát magához venni, mert ami Máriában megfogant, a Szent Lélektől van az, és akkor mondta az angyal Józsefnek, hogy nevezd a születendő gyerek nevét Jézusnak. Ami azt jelenti héber nyelven, hogy Ő a szabadító, és azért nevezd el – mondta az angyal - Jézusnak, mert Ő fogja megszabadítani a népet bűneiből. Tehát Jézusnak a neve azt jelenti, hogy Ő az aki megszabadítja a népet bűneitől. A mi keresztény hitvallásunk egy nagyon egyszerű mondatba tömöríthető, és ez így szól: hiszem, hogy Jézus a Krisztus. Ez a második neve Jézusnak valójában nem név, hanem egy cím. Azt jelenti, hogy Messiás. Azt jelenti, hogy Krisztus és a szónak az az igazi jelentése, hogy felkent. Amiért én erről beszélni szeretnék az az, hogy a pünkösdi, karizmatikus körökben rengeteget beszélnek felkenetésről, kenetről és ezekben a tanításokban van egy olyan kifecamodás, kicsúszás az én véleményem szerint, ami nagyon súlyos következményekkel jár. Ez pedig az, hogy nem szabad elfelejtenünk, hogy az Újszövetség egyetlen egy felkentet ismer. És ez az egyetlen egy felkent a Messiás, és Őt úgy hívják, hogy Názáreti Jézus.

Tudom, hogy ebben még az égvilágon semmi új nincs a számotokra. De amire a figyelmet szeretném felhívni, hogy az Újszövetségben nincsen más felkent, és az Újszövetségben nincsen társ felkent sem, hanem egy felkent van, és ez pedig a Názáreti Jézus Krisztus. Az elmúlt időben, és engedjétek meg, hogy egy személyes kitérőt tegyek, nekem sok ember mondta, hogy felemeltem a kezemet az Úrnak a felkentjére. És haza mentem némileg eltöprengve, hogy vajon tényleg én felemeltem-e a kezemet az Úr felkentjére. S ahogy gondolkoztam, töprengtem ezen, gondolkoztam azon is, hogy hát miért, hát ki az Úr felkentje? És akkor, - hiszem, hogy a Szentlélek adott egy gondolatot - hogy fordítsam le héberre. Jahve Messiása. Ez az Úr felkentje. És ki a Jahve Messiása? Hát a Názáreti Jézus. És én felemeltem a kezemet a Názáreti Jézusra? Távol legyen! Éppen ellenkezőleg, ha felemeltem a kezemet, akkor éppen a Názáreti Jézusért emeltem fel a kezemet és nem a Názáreti Jézusra emeltem fel a kezemet. Azt gondolom, hogy annak a csúsztatásnak, amit talán ebből az epizódból is értetek, van egy nagyon alapvető oka. Ez pedig az, hogy sokan úgy gondolkoznak a kenetről, a felkenetésről és a felkentről, mintha az Ószövetségben élnénk és Ószövetségben lennénk. De az Ószövetség csak képekben és árnyékokban vetíti előre a valóságot. Az Ószövetség nem maga a valóság, ahogy a Zsidó levél 8. és 10. részében olvassuk, hanem az Ószövetség képekben és árnyékokban ad nekünk a valóságról információkat. De a valóság az maga a Krisztus, maga a Messiás. És ezért az, hogy a Názáreti Jézus a Krisztus, ami a mi hitünknek az alapja, a mi hitünknek a megvallása, ez azt jelenti, hogy a Messiásnak van egy személyazonossága. És ez a személyazonosság vonatkozik arra a Jézusra, akit Isten nevezett el, aki Betlehemben született meg, Szűz Máriától, és akit Názáretinek neveztek, mert Názáretben nevelkedett föl, és Názáretből származó prófétának hívták a kortársai, ezen a néven hívták az ellenségei, sőt feltámadása után ezen a néven jelent meg Saulnak, és azt mondta, hogy én vagyok a Názáreti Jézus, akit te kergetsz. És nem kevesebbet állít a hitünk és az Újszövetség, hogy ez a Názáreti Jézus az a Messiás, akiről az Ószövetség beszél. Az a Felkent, akiről az Ószövetség beszél. Ezért a felkent, vagy a Messiás nem egy tulajdon név, hanem egy hivatal. És ennek a hivatalnak van két ószövetségi előképe. Mert az Ószövetségben két olyan hivatal volt, amire az embereket felkenték. Az egyik a főpapi hivatal, a másik pedig a királyi hivatal. Az 1. Sámuel 8-hoz ha oda lapoztok, olvashatunk a királyi hivatal keletkezéséről Izráelben:

„És lőn, hogy amikor Sámuel megvénhedett, az Ő fiait tette bírakká Izráel felett. Elsőszülött fiának pedig Jóel volt a neve, a másodiknak Abijjá, akik Beérsebában bírászkodtak. De Sámuel fiait nem jártak az Ő útjain, hanem a telhetetlenség után indultak és ajándékot fogadtak el és elfordították az igaz ítéletet. Összegyűltek azért Izráel minden vénei, és elmentek Sámuelhez Rámába. És mondták neki: íme te megvénhedtél és a fiaid nem járnak utaidon. Most azért válassz nekünk királyt, aki ítéljen felettünk, mint minden népnél szokás. Azonban Sámuelnek nem tetszett a beszéd, hogy azt mondták adj nekünk királyt, aki ítéljen felettünk, és könyörgött Sámuel az Úrhoz, és mondta az Úr Sámuelnek - fogadd meg a nép szavát mindenben, amit mondanak neked, mert nem téged utáltak meg, hanem engem utáltak meg, hogy ne uralkodjam felettük. Mindama cselekedetek szerint, amelyeket véghezvittek attól a naptól kezdve, amelyen kihoztam őket Egyiptomból, egészen a mai napig, hogy elhagytak engem és idegen isteneknek szolgáltak, veled is a szerint cselekszenek. Most ezért hallgass a szavukra, mindazáltal tégy ellenük bizonyosságot, és add tudtukra a király hatalmát, aki uralkodni fog felettük.”

Ez a királykérésnek a története. És látjuk, hogy sem Sámuelnek, sem Istennek nem tetszett az, hogy Izráel fiai királyt akartak kérni maguknak. Mért nem tetszett ez? Hiszen a kérés teljesen logikus volt. Izrael a bírák idejét élte. Karizmatikus vezetők voltak Izraelben, akiket Isten hívott el és Isten emelt ki. Hiszen újból és újból bálványimádásba esett a nép és akkor kiáltottak Istenhez, hogy szabadítsa meg őket és akkor Isten támasztott nekik szabadítókat,

bírákat. És Sámuel is egy ilyen fantasztikus bíró volt. A Filiszteusoktól Sámson kezdte el megszabadítani az izraelitákat, de az ő küldetése arra szól, hogy kezdjen el egy szabadító munkát, de ő azt nem tudta befejezni, nem tudta azt véghezvinni. És ezért is Sámuelnek kellett eljönni. És mikor Sámuel bíra volt akkor is a filiszteusok megtámadták Izráelt és Sámuel lement Gilgába, imádkozott az Úrhoz, és a nélkül, hogy egyetlen kardcsapást kellett volna tennie, az Úr rettentést támasztott, mennydörgött a Filiszteusok serege fölött, megfutamította az ellenséget. Pusztán a Sámuelnek az imádsága által. Az ő hitének az ereje által. Egyetlen kardcsapás nélkül. De mikor Sámuel megvénhedett a fiai nem jártak az ő útján. És ezért az emberek elkeseredtek, és azt mondták elégünk van, ki tudja, megint hol melyik törzsből, melyik városból fog támadni egy bíró. Egy szabadító. Mi is úgy akarunk élni, mint a többi népek. Azt akarjuk, hogy király legyen fölöttünk, hogy Izráelben is legyen egy trón, és ezen a trónon üljön egy közülünk való király. S mért volt ez olyan nagy gonoszság az Isten szemeiben? Azért mert Izráelben volt egy trón, de ez a trón a felkentnek volt fenntartva. Nem embereknek volt fenntartva, hanem a felkentnek. A királynak. A Messiásnak volt fenntartva. Ezért mondja Isten, hogy nem akarjátok, hogy én uralkodjak felettetek. Az a trón annak a személynek volt fenntartva, aki az Úrtól jött le. Ki maga is egyenlő volt Istennel. Ez a személy pedig a Názáreti Jézus Krisztus lett volna. De Izráel fiai olyanok akartak lenni, mint a többi nemzet. És azt az egyetlen egy trónszéket, amelyet Isten a Messiásnak az örökkévaló uralkodónak tartott fenn, egy emberrel akarták betölteni. És ennek, tudjuk súlyos következményei lettek, a babiloni fogság lett ennek az ötletnek a vége. De ennek ellenére tudjuk, hogy Isten megengedte, hogy egy ember betöltse ezt a hivatalt. De az a hivatal, az egy előkép volt. Képekben és árnyékokban vetítette előre a Messiásnak az uralmát és a Messiásnak a királyságát. Mert Ő volt az igazi király. A királyok királya. Az uraknak az ura. A Felkent. A Messiás. És amikor királyt kértek maguknak izráel fiai, akkor Isten figyelmeztette őket arra, hogy ez az ember, aki uralkodni fog fölöttük, aki dinasztiát fog alapítani, akinek a faira fog szállni az ő királyi hatalma, hogy ez az ember vissza fog élni a hatalmával. És ennek a vége rossz lesz és nem lesz jó. Mért van ez így? Azért, mert a királyi hatalom, az egy szent dolog. Isten valóban royalista, királypárti, csak egy probléma van, hogy bárki embert ültetnek bele ebbe a székbe, ez az ember a miatt, hogy ember, gyarló és esendő, soha sem lesz képes az Isten tökéletes akarata szerint uralkodni. Egyetlen egy személy volt képes, hogy az Isten tökéletes akarata szerint méltóvá váljon arra, hogy uralkodjon fölöttünk és ez a személy a király, ez a személy a felkent, ez a személy a Názáreti Jézus. És Ő sem úgy lett király, hogy megragadta magának ezt a hivatalt, hanem úgy lett király, hogy Ő, bár Istennel volt egyenlő, kiüresítette magát és szolgáló formát vett föl, és amikor szolgálóként ide jött közénk, nem azért, hogy uralkodjon rajtunk, hanem hogy szolgáljon nekünk, akkor is megalázta magát akkor is mindvégig, mind a sírig, mind a kegyetlen kereszthalálig megalázta magát, nem azt nézte, hogyan uralkodhat fölöttünk, hogyan basáskodhat fölöttünk, hanem azt nézte, hogy mivel és hogyan szolgálhat nekünk. És azt mondja az Ige: Annakokáért magasztalta fel Őt az Isten, annakokáért dicsőítette meg Őt az Isten, annakokáért ültette Őt Isten a dicsőségnek a trónszékébe, a trónok trónjába, és lett Ő „a” Király, „a” „Messiás, és „a” Felkent.

A szolgálata által, az alázata által, az engedelmissége által lett méltó arra, hogy Ő legyen az uralkodó és Ő legyen a Király. Mert minden módon bebizonyította azt, hogy Ő nem a maga javát keresi, hanem a te javadat, és az én javamat, és azoknak az embereknek a javát, akik ezen a világon élnek.

Jézus maga mondta, hogy nem azért jöttem, hogy hódoljanak előttem, nem azért jöttem, hogy imádjanak engem, hanem azért jöttem, hogy szolgáljak. Ez nem jelenti azt, hogy nem kell hódolni, nem jelenti azt, hogy nem kell imádni, csak látni kell, hogy milyen indulat volt

Krisztus szívében. Mikor a filippi levél erről beszél, akkor így vezeti fel azt az ígét, hogy az az indulat legyen a ti szívetekben, ami Krisztus Jézusban is volt.

Vagyis Isten azt várja el tőlünk, hogyha mi is a felkentből részesedni akarunk, kenet alá akarunk kerülni, ami olyam nagy betűvel van írva a karizmatikus mozgalomban, mit kell tennünk: az az indulat kell legyen bennünk, ami Krisztus Jézusban volt.

Nem a zsákmányt kell nézni amit megragadhatunk, nem azt kell nézni, hogy hol uralkodhatunk, hol szolgálhatnak nekünk, hanem azt kell nézni, hogy mi hol szolgálhatunk.

Mert ide akarok kilyukadni, a kenethez. Nagyon sok tanítást hallottunk a kenetről, de el kell mondanom, hogy amikor az Újszövetségben a kenet, és a felkent nem Jézus Krisztusra vonatkozik, összesen három olyan ige van, ami a kenetről beszél. Az egyik ebből a 2. Korintus 1. részében található. A 20. versről olvasom:

„Mert Istennek valamennyi ígérete Ő benne, Jézus Krisztusban lett igenné, és Ő benne lett Ámenné, az Isten dicsőségére mi általunk.”

Az eredeti szöveg kicsit erőteljesebben fogalmaz, azt mondja: valamennyi ígérete csak van Istennek, Krisztusban jelent meg erre az igen és az ámen. Krisztus ezekre az ígéretekre az igen és az ámen. Ő a pecsétje ezeknek az ígéreteknek. Ő benne ragadhatók meg ezek az ígéretek. És így folytatja:

„aki pedig minket, tiveletek egybe, Krisztusban megerősít, és megken minket, az Isten az. Aki el is pecsétel minket, és a Szellemlnek a zálogát adta a mi szíveinkbe.”

Itt szó van a kenetről, de az ige mit mond? Nem azt mondja, hogy némelyeknek van kenete, hanem azt mondja, hogy mindegyikünknek van kenete.

Nem azt mondja, hogy ezt a kenetet nekünk meg kell szerezni, hanem azt mondja az ige, hogy meg kent bennünket az Isten. Hol? Jézus Krisztusban! Vagyis Jézus Krisztussal együtt felkent az Isten minket is. Mint ahogy az Isten Jézus Krisztussal együtt felültetett mennyei helyekre. A másik ige a János levelében található, a 2. rész 26-27. versében:

„Ezeket írtam nektek azokfelől, akik elhitetnek titeket, és az a kenet amelyet ti kaptatok tőle, bennetek marad, és így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket, hanem amint az a kenet megtanít titeket mindenre, úgy igaz is az, és nem hazugság, és amiként megtanított titeket, úgy maradjatok Őbenne. És most fiacskáim maradjatok Őbenne, hogy mikor megjelenik bizodalunk legyen és meg ne szégyenüljünk előtte az Ő eljövetelekor. Ha tudjátok, hogy Ő igaz, tudjátok, hogy aki az igazságot cselekszi, az mind tőle született.”

Ez a második ige az Újszövetségben, ahol a kenetről szó van. Nézzétek meg, hogy itt sincs különbségtétel. Nincs különbség a felkent szolgáló, és a nem felkent laikus között, hanem azt mondja, hogy mindegyikünknek van kenete a Szenttől. Neked is van keneted a Szenttől, nekem is van kenetem a Szenttől. Mindegyikünknek van kenetünk a Szenttől.

És a kenet miért van itt? Azért, hogy megtanítson bennünket. Azért van itt, hogy Krisztust felmagasztalja. Utána rögtön megfogalmaz János apostol egy figyelmeztetést, egy intést is. Mégpedig azt, hogy maradjunk meg Krisztus Jézusban. Hogyan maradjunk meg Krisztus Jézusban? Úgy, hogy az igazságot kell cselekedni, mert aki az igazságot cselekszi az megmarad Őbenne, és Őtőle született.

Vagyis az rendben van, hogy kenetünk van a Szenttől, az egy dolog, de egy másik dolog, hogy meg is kell maradjunk Őbenne. Mégpedig, hogy? Hogy az igazságot cselekedjük.

A kenetnek nagyon fontos funkciója van. Tanít bennünket, mindenre megtanít bennünket, az igazságnak a Szelleme, amely által érzékeljük, és tudjuk érezni az igazságot, amely által képesek vagyunk arra, hogy az igazságot tudjuk követni. Amiért ezt előre bocsátottam, az az

amit most mondani szeretnék, és visszatérnék az Ószövetségben a másik felkentére, a főpapra. Szeretném még egyszer elmondani, hogy összesen ez a két ige hely van az Újszövetségben ami a kenetről szól, azon kívül ami egyértelműen a Messiásra, Jézus Krisztusra vonatkozik. Tehát nincsen olyan értelemben kenetről szó az Újszövetségben, hogy most a kenet volna az, amire nekünk törnünk kellene, és amit meg kellene nekünk ragadni, amit meg kellene nekünk fogni. Hanem az ige tényként közli velünk, mindannyiunkkal, hogy VAN kenetünk a Szenttől. Tényként közli az ige azt, hogy az Isten bennünket megkent. Ez egy Bibliai tény. Nekünk nem kell harcolni, nem kell küzdeni a kenetért, nem kell izzadnunk a kenetért, nem kell jófiúnak lenni a kenetért, nem kell szellemi szabályokat és törvényeket betartanunk a kenetért, hanem a kenet ott van az életünkben, ezt tényként közli a Biblia.

Menjünk vissza akkor egy pillanatra az Ószövetségben. A királyi hatalom volt tehát az egyik előkép, a másik előkép pedig a főpap volt. A főpapot kenték fel olajjal. A főpap felkenetéséről több ige is van, amikor Áront először felkenik, Mózes végezte ezt a felkenetést, talán a legtalálhatóbb ige a 3. Mózes 8-ban van, ami a legjobban összefoglalja ezt az eseményt:

„Szólt továbbá az Úr Mózesnek, mondván: vegyed Áront és az Ő fiait is veled, és az öltözeteket, a kenetnek olaját, és bűnéért való áldozati tulkot, két kos és egy kosár kovásztalan kenyeret. És az egész gyülekezetet gyűjtsd egybe, a gyülekezet sátorának nyílásához. És aképpen cselekedett Mózes amint az Úr parancsolta neki, és egybe gyűlt a gyülekezet a gyülekezet sátorának nyílásához. Akkor mondta Mózes a gyülekezetnek: ez a dolog amit az Úr parancsolta cselekedni. És előállította Mózes Áront és az ő fiait, és megmosta őket vízzel. És ráadta Áronra a köntöst, és felövezte őt az övvel, és reáveté a palástot, az efódot is ráadta, és felövezte az efód övével, és megerősítette azt rajta. És feltette arra a hőséget, és betette a hőségekbe az urimot, és a tumimot, aztán feltette a fejére a süveget, és elől odatette a süvegre az arany lapot, a szent koronát, amint parancsolta vala az Úr Mózesnek.”

Itt a lényeg a 10. vers :

„vette Mózes a kenetnek az olaját és megkent a hajlékot, minden belevalóval egybe, és felszentelte azokat. Hinte abból az oltárra is hétszer, felkent az oltárt, s annak minden edényét, a mosdómedencét is a lábával együtt, hogy azokat megszentelje. Áron fejére is töltött a kenetnek az olajából, és megkent őt, hogy felszentelje őt. Előállította Mózes Áron fiait is, felöltöztette azokat is köntöseikbe, felövezte őket övvel, felkötötte nekik a süvegeket is, amint az Úr parancsolta Mózesnek.”

Aztán jött a tulok és megáldozták. De a fiukat nem kente fel, mert csak a főpapot kenték fel. És mindig a mindenkori főpap volt az Úr felkentje. Mindig a mindenkori főpap volt az, aki „a felkent“ volt. És voltak dolgok, amiket csak a felkent főpap végezhetett el. Például a Jom Kippuri engesztelő áldozatot csak ő végezhetett el. Például, ha az egész nép tévelygett és az egész nép bűnbe esett, az egész nép bűnéért csak a felkent főpap mutathatott be áldozatot, és ennek az áldozatnak az volt a törvénye, hogy nem csak az egészen égő áldozat oltárára öntötték a vért, hanem be kellett vinni ezt a vért a szent helyre, és meg kellett kennie vele az illattétel áldozati oltárnak is a szarvát és a függöny felé is hintenie kellett belőle hétszer az újával. Erről az áldozatról mondja az ige, hogy valamely áldozati állatnak a vérének bevitték a szentek szentjébe, annak a testét megégették a táboron kívül. Ez volt az az áldozat, amely a Názáreti Jézus Krisztus engesztelő áldozatának a legerőteljesebb képe volt az Ószövetségben. Erről beszélt az Isten igéje, erről beszél a zsidó levélben, hogy menjünk ki mi is a táboron kívül a Krisztus gyalázatát hordozván. És ezért szenvedett Krisztus testében a táboron kívül, hogy a teste megáldozása által, a kifolyt vére által megszentelje a népet. Így foglalja össze a Zsidó 13. ennek az áldozatnak a lényegét. Ezt csak a felkent főpap végezhetett el. Ez volt az az áldozat, amely kizárólag a felkent főpapnak volt fenntartva, és csak ő tehetette meg és senki más. Az ige világosan tanít arról, hogy a felkent király és a felkent főpap a Messiásban egy

személy lesz, vagyis a Messiás lesz a felkent, aki egyszemélyben felkent király, és egyszemélyben felkent főpap. Ennek az első képe megtalálható Zakariás prófétánál és ugyan ezt megtaláljuk a Melkisédekről szóló tanításban is. Hiszen mit mond az ige Melkisédekről? Hogy ő a magyarázat szerint először is király. Sálem királya, azaz igazság királya, sőt béke királya. De pap is örökké. És tudjuk, hogy Krisztus pap Melkisédek rendje szerint. Vagyis Melkisédek milyen pap volt aki király is volt egyben? Vagyis a melkisédeki papság milyen papság? Királyi papság!

És ez a melkisédeki papság a Messiásé. És mit mond az ige, Péter levélben rólatok, hogy ti választott nép, megtartásra való nép, választott nemzetség, királyi papság vagytok.

Nem csak én, nem csak te, nem csak X, vagy Y, hanem mindenki, aki hisz a Felkentben, hisz a Messiásban, hisz a Názáreti Jézus Krisztusban.

Mielőtt a Zakariás prófétához lapoznánk, szeretnék még egy dolgot mutatni. Mert itt, amikor az Áron felkenése megtörtént, akkor nem csak az Áront kenték föl, hanem felkenték a sátrat is, és felkenték a sátonak minden edényét is, felkenték az oltárt is, és felkenték a mosdómedencét is. Mit jelent ez? Hogy ugyan az a kenet, amely a főpapon van, amellyel a főpapot felkenték, ott van a sáton, ugyanaz a kenet ott van a sátor minden edényén, ugyanaz a kenet ott van az oltáron, ugyan az a kenet ott van a mosdómedencén, és ezek szintén képek. Szintén szimbólumok, amikről tanít elsősorban a Zsidó levél. Hiszen a sátor a templommal együtt az egyháznak is előképe. Hiszen az egyház Istennek a háza. Istennek a temploma. Amelyben nekünk, mint élő köveknek kell felépülnünk. Ezért ez azt jelenti, hogy ugyanaz a kenet, amely rajta van a főpapon, rajta van az egyházon.

Mint gyülekezet, amikor mi itt összejövünk, akkor amiatt, hogy összejövünk, és Isten egyháza vagyunk, ennek okáért, ugyanaz a kenet amely a főpapon van, ugyanaz a kenet rajta van a mi gyülekezésünkön is.

Mert ugyanaz a kenet rajta van az egyházon. Mert Mózes megkenté a sátrat is. És ugyanez a kenet rajta van a sátor minden edényén is. És kik a sátor edényei? Ti vagytok az edények. Ti vagytok azok az edények. És rajtatok ugyanaz a kenet van, amely rajta van a főpapon. Ugyan azzal a kenettel vagytok ti is felkenve, amellyel a főpapot felkenték. Ez jó hír? Ez jó hír! És teljes összhangban van azzal amit az Újszövetség a kenetről tanít. Hogy mindenkinek van kenete, aki hisz a Felkentben. Mindenkinek van kenete akinek a szívében hit által Jézus a Messiás ott él.

Ezt a képet tanítja az Ószövetség is. Ezt mondja nekünk az Ószövetség is, hogy nem csak amikor összegyűlünk azon van kenet, nem csak mint egyházon van kenet, hanem külön-külön benneteket is, egyenként is Isten megkent akkor, amikor a templom edényeivé váltatok. Akkor, amikor újjászülettetek. Akkor, amikor a hitetek által egyesültetek a Felkenttel és a Messiással.

Ezért nem kell megszakadnotok, hogy kenetetek legyen, hanem kenetetek van.

A Szenttől! Ez jó hír, nem? Az oltár meggyőződése szerint az evangéliumot jelenti, az oltár volt az ahová bementek az Izraeliták, és ott volt az áldozat, amely értük szólt. És az evangéliumon is kenet van, az evangélium is fel van kenve. Ezért kell hirdetni az evangéliumot. Ezért nem kell az evangéliumhoz semmit hozzá tenni, csak hirdetni kell az evangéliumot, mert az evangélium fel van kenve. Amikor mi az evangéliumot hirdetjük, az evangéliumot szóljuk, akkor az evangéliumon ott van a kenet. A kenet elvégzi azt, amit Isten el akar végeztetni vele. Miért jött a kenet? Hogy elvezessen az igazságra. Hogy Krisztust nagygyá tegye. Hogy a Felkentet nagygyá tegye.

Ezt elvégzi az evangélium hirdetésekor. Azért vagyunk itt, én azért tértem meg, mert amikor az én Takács Feri barátom beszélt nekem a Krisztusról, akkor az evangéliumot hirdette, és azon az evangéliumon ott volt a kenet, és engem nem a Ferinek a beszéde győzött meg, hanem a kenet győzött meg, amelyik ott volt az evangéliumon, amivel az oltár fel lett kenve.

A mosdó medence, az pedig a víznek a feredője, amely a tisztításra szolgál, és az Efézusi levél 5. részében azt olvassuk, hogy Isten megtisztított bennünket, a víznek a feredője, az ige által. Ezért az ige is kenet van. Az igehirdetésen is kenet van. Az ige az, ami megtisztít bennünket, ami megszentel bennünket, mert minden megszenteltetik az Isten igéje és a könyörgés által. Az ige is rajta van a kenet. Mikor prédikáljuk az Isten igéjét, és mikor az Isten igéjét prédikáljuk, a prédikált ige is rajta van a kenet.

Ezért amikor az ige hallgatod, akkor nem csak a tartalmát hallgatod, nem csak a verbális kommunikáció jut el az értelmedig, hanem az ige is rajta van a kenet. Ugyan az a kenet van rajta, mint ami a főpapon van rajta. Mivel rajta van a kenet az ige, ezért amikor az ige hallgatod, amikor áment mondasz rá, amikor elfogadod az Istennek az igéjét, akkor részesedsz abból a kenetből, amely az Ige van.

Én kulcsfontosságúnak tartom azt, hogy megértsük, hogy az Újszövetség az nem az Ószövetség. Ezért az Újszövetségben nem lehet társ felkenteket kreálni. Mert amikor elkezdünk társ felkenteket kreálni, szélesre tárjuk az ajtót az antikrisztus szelleme előtt. Ugyanúgy amikor elkezdünk társ megváltót kreálni, szélesre tárjuk az ajtót az antikrisztus szelleme előtt.

Nem Újszövetségi és nem Bibliai arról beszélni, hogy az Úr felkent embere így, meg az Úr felkent embere úgy. Most tudom, hogy meghökkentelek benneteket, sok éven keresztül mást hallgattunk. Ugyanis az Úr felkent embere, ha azt mondjuk, hogy a Felkent, csak egy lehet, ez pedig a Messiás. Ő neki pedig ismerjük a személyazonosságát. Ha pedig úgy általában beszélek az Úr felkent embereiről, akkor minden hívőt ide kell értenem. Mert minden edényt megkentek. Mert mindenkinek van kenete a Szenttől. Mert mindannyiunkat megkent Isten. És miért? Azért, mert a felkent benne él az életünkben. Benne él a szívünkben. Amikor megnyitottad a szívedet és azt mondtad: Úr Jézus, jöjj a szívembe, akkor a kenetet fogadtad be. A felkentet fogadtad be. Szeretném most az igéből megmutatni nektek, azokat az igehelyeket, amikor a Názáreti Jézus Krisztusról kijelenti az Újszövetség, hogy Ő a Felkent. Hogy Ő a Messiás, hogy Ő az akit Isten felkent, hogy király és pap legyen az Ő székében, ahogy Zakariás próféta mondja. Ha már belevágtam ebbe, akkor nézzük meg a Zakariást. Zakariás 6:13. Ez egy nagyon erőteljes messiási prófécia. A 12. versről olvasom:

„Ezt mondja a seregeknek az Ura, mondván: -Ímé egy férfiú, a neve Csemete, mert csemete támad belőle, és megépíti az Úrnak a templomát.”

Tudjátok, hogy a csemete az a názáreti szóból származik a héberben. Tehát, úgy is lehet olvasni: egy férfiú, a neve Názáreti:

„és megépíti az Úrnak a templomát. Mert Ő fogja megépíteni az Úrnak a templomát, és nagy lesz az Ő dicsősége, és ülni és uralkodni fog az Ő székében, és pap is lesz az Ő székében.”

Ez egy messiási prófécia, a Názáretiről szól, aki be fog ülni az Ő királyi székébe, és pap is és király is lesz az Ő székében, és közte és a Seregek ura között a békesség tanácsa lesz. Ő lesz a békességnek a követe, a békességnek a tanácsadója. Most nézzük meg akkor, ahogy megígértem Jézusnak a felkenetéseiről szóló dolgot. Olyan igéket fogok olvasni, amit unalomig hallottatok az elmúlt időben, úgyhogy kérlek benneteket, hogy próbáljatok meg nem a pavlovi reflexekkel reagálni rájuk, hanem friss szemmel, megnézni őket. Apcsel. 2. 32. vers:

„Ezt a Jézust, (akiről Dávid beszélt, hogy a teste nem fog rothadást látni) feltámasztotta az Isten, minek mi mindnyájan tanúbizonyságai vagyunk. Annakokáért az Istennek jobbra által felmagasztaltatván, és a megígért Szent Szellemet megnyervén (az eredeti szövegben: megkapta) az Atyától, kitöltötte ezt, amit ti most láttok és hallotok.”

Mit jelent ez, hogy a megígért Szent Szellemet Jézus megkapta? Vagyis amikor felment az Atyának a jobbára, és beült a trónba, akkor felkenték, mint királyt, és ez a felkenetés nem volt egyéb, minthogy megkapta a Szent Lelket, amit az Atya megígért. Mit jelent az, hogy megkapta a Szent Lelket, addig nem volt az Övé? Ez azt jelenti, hogy a Názáreti Jézus Krisztus az egyetlen aki parancsolhat a Szent Léleknek.

Ő az akinek a Szent Lélek alárendeli magát. Ő a felkent. Akinek a beszédével, a szavával, a parancsaival a Szent Lélek együttműködik.

Mi nem parancsolhatunk a Szent Léleknek! Nem mondhatjuk azt a Szent Léleknek, hogy eredj ide vagy eredj oda.

A Szent Lélek parancsol nekünk!

Mi szolgáljuk a Szent Lelket, és a Szent Lélek is szolgál nekünk természetesen. Mi nem vagyunk rabszolgái a Szent Léleknek, mert az ige mit mond, azt mondja, hogy az Isten munkatársakat keres.

Mi munkatársai vagyunk a Szent Léleknek. De a Szent Lélek Úr, és a Szent Lélek Isten.

Ezért a dolog nem úgy működik, - a kenet- a Szent Lélek nem úgy működik, hogy nekem eszembe jut valami és azt mondom, hogy eriggy Szent Lélek csináld ezt vagy azt, vagy csináld amazt. Értitek, ez sértés. Ez sértő dolog. Tiszteletlenség a Szent Lélekkel szemben. Hanem ez úgy működik, hogy amikor a Szent Lélek mond nekem valamit, hogy ezt vagy azt akar tenni, akkor én hit által megyek és megcsinálom.

Nem a Szent Lélek csinálja azt amit én mondok, hanem én csinálom azt, amit a Szent Lélek mond.

Óriási a különbség. Én nem találhatom ki, hogy a Szent Lélek mit csináljon, a Szent Lélek találja ki, hogy én mit csináljak.

A Szent Lélek mozgat engem, és nem én mozgatom a Szent Lelket. Ez kulcsfontosságú, meggyőződésem, látni. És az egyetlen egy személyt, hangsúlyozom mégegyszer, aki parancsolhat a Szent Léleknek, Őt Jézus Krisztusnak hívják.

Mert Ő felült az Atyának a jobbára, és megnyerte, megkapta az atyának az ígétét, mert az atya megígérte a Szent Lelket, de a Szent Lélekhez vezető út, nem a keneten keresztül van, hanem Jézus Krisztuson keresztül van.

Jézus Krisztus az út a kenethez. Jézus Krisztus az út a Szent Lélekhez. Jézus Krisztus az, aki kitölti a Szent Lelket, s ez nagyon-nagyon fontos dolog.

Apcs. 4.

Ismerjük a történetet, az előzményeket. megfenyegetik az egyházat, nem szabad, hogy Jézus Krisztus nevében prédikáljanak és dolgokat tegyenek. És ők a második zsoltárra hivatkoznak, s a következőt mondák: / 24. verstől olvasom /

„Ezek pedig mikor hallották, egy szívvel-lélekkel felemelék szavokat az Istenhez és mondának: Urunk te vagy az Isten, ki teremtetted a mennyet és a földet, a tengert és minden azokban lévő dolgot, ki Dávidnak, a te szolgádnak a szája által ezt mondod: Miért zúgolódnak a pogányok, és gondoltak a népek hiába valókat? Felállottak a földnek királyai, és a fejedelmek egybegyűltek az Úr ellen és az Ő Felkentje ellen.

Mert bizony egybegyűltek a te szent Fiad, a Jézus ellen, akit felkentél, Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izráel népével, hogy véghezvigyék, amikről a Te kezded és a Te tanácsod eleve elvégezte volt, hogy megtörténjenek.” Stb. Stb.

Vagyis itt is mit állítanak, hogy a Felkent, akiről a második zsoltár szól, az nem más, mint a te fiad a Názáreti Jézus.

Ő a Felkent.

Nem azt mondták, hogy a felkent János ellen, a felkent Péter ellen gyülekeztek össze, pedig a Jánost meg a Pétert fenyegették meg, hanem azt mondja az ige, hogy a te Felkented ellen, a Krisztus ellen. S miért mondja ezt az ige? Azért, mert János, meg Péter a Krisztusban hittek, a Krisztus nevében szóltak, azt tették, amit a Krisztus tenne, ha itt lenne a földön. Ezért Jézus azonosult velük, és ők is azonosultak Jézussal, és ezért Isten úgy tekintett rájuk, amikor őket bántották, mintha magát Jézust bántották volna.

Ezek az emberek Isten akaratában voltak. Az nem úgy volt, hogy zsebre tették a kenetet, és azt mondták, hogy amikor akarom kieresztem, amikor akarom zsebre teszem. És neked nem adok belőle, mert te nem tetszel nekem.

Apcs.10.

Kornélius házában Péter tart egy nagy prédikációt, miután a Kenet meggyőzte őt arról, hogy mégiscsak menjen el ehhez a pogány római centurióhoz, századoshoz, abba a ronda Czézáréába, ami tele van bálványokkal és ronda szobrokkal. Nagyon utálták a korabeli zsidók Czézáréát. Na, Péter elmegy és a következőket olvassuk, hogy prédikálja.

Így kezdi:

„Ti tudjátok, hogy tilalmas zsidó embernek más nemzetbelivel barátkozni, vagy hozzámenni,...” (nehogy elmenjen róla a kenet) „...De nékem az Isten megmutatta, hogy senkit se mondjak közönséges, vagy tisztátalan embernek. Annakokáért ellentmondás nélkül el is jöttem, miután meghívtatok, azt kérdem azért, mi okból hívtatok engem?”

Na és akkor Kornélius elmeséli, hogy történt ez az angyallal és Péter megnyitván a száját a 34. versben mondta:

„Bizonynal látom, hogy nem személyválogató az Isten, hanem minden nemzetben kedves Ő előtte, aki Őt féli és igazságot cselekszik.”

Tehát Isten nem személyválogató. Nincsenek kedvencei, ahogy mondani szokták:

„Azt az ígét, melyet elkülde az Izráel fiainak, hirdetvén a békességet a Jézus Felkent által, a Messiás által, Ő mindeneknek Ura. Ti ismeritek azt a dolgot, mely lón az egész Júdeában, Galileától kezdve, az után a keresztség után, melyet János prédikált, a Názáreti Jézust, mint kené fel Őt az Isten Szent Lélekkel és hatalommal, ki széjjeljárt jót tévén és meggyógyítván mindeneket, kik az ördög hatalma alatt voltak, mert az Isten vala Ő vele.”

Felkente Őt az Isten Szent Lélekkel és hatalommal. Az eredeti szöveg azt mondja, hogy felkente Őt az Isten Szent Lélekkel, és dűnamisszal. Erővel. Hatalommal. Cselekvő erővel.

És ezért a Szent Lélek maga is dűnamisz, maga is erő. Nagyon sokféle módon tud a Szent Lélek megnyilvánulni. És Jézus Krisztust nem csak Szent Lélekkel, - nem csak kenet volt Jézus Krisztuson, hanem erő is volt rajta - erővel is felkente Őt az Isten. És ez az erő működött az életében akkor, amikor tette, cselekedte Istennek az akaratát.

A Messiás legfontosabb előképe, tudjátok, hogy Dávid. Az első Igére ha visszaemlékeztek, akkor azt mondja az ige, hogy Jézus Krisztusnak az Isten Fiának az evangéliuma, aki a Dávid házából való, aki Ábrahámnak a fia. Dávid királyt is többször felkenték. Először is amikor

Sámuel titokban, Saultól való félelmében, titokban elment Betlehembe és felkente Dávidot, és akkor Isten adott egy nagyon fontos kijelentést Dávidnak, és akkor azt mondta, hogy Isten nem azt nézi ami a szem előtt van, hanem azt nézi ami a szívben van.

Vagyis más szemmel nézi Isten az embereket, mint ahogy az emberek nézik egymást. Másodszor akkor kenték fel Dávidot, amikor Saul meghalt és Júda törzse elhívta magához Dávidot, és Hebronban királlyá kenték. Harmadszor akkor kenték fel Dávidot, amikor egész Izráel fölött királlyá tették őt, a biznyság sátora előtt. Miután Felkent lett, foglalta el Jeruzsálemet, és miután Felkent lett vitette a frigyládát Jeruzsálembe és állított fel neki egy sátrat a Sionnak a hegyén, azt a biznysos Dávid sátorát, ami nem volt azonos a Mózes sátorával, és ott folyt az Isten tisztelet mindaddig, amíg a templom fel nem épült.

Salamont is kétszer kenték fel. Tudjátok, hogy más pályázott a helyére, és ezért amikor Salamon király még gyenge volt, gyermek volt, és úgy tűnt, hogy Joáb, a hadsereg fővezérei, a főpap is, a másik fiú mellé, Dávidnak másik fia mellé áll, akkor Dávid gyorsan kihirdette, hogy Salamon lesz a király. Miután megerősödött Salamon, a nép újból összegyűlt és egy második alkalommal is felkenték őt, ismét elmentek, mivel még a templom nem állt, a biznyság sátorához, a magaslatra és ott újból királlyá kenték Salamont. Ezen az éjszakán is történt egy váratlan dolog. Mégpedig az, hogy Salamon álmot látott éjjel. És éjjeli álomban, amikor az értelme, a tudata, az érzékei, a teste aludt, és ki volt kapcsolva, öntudatlan állapotban volt, de a szelleme égett, mint az örökmécse, Isten meglátogatta Salamont. És azt mondta Salamonnak, kérj tőlem bármit, s azt megadom neked. És Salamon, akit akkor frissen kentek föl, mit kért Istentől? Bölcsességet. És mire kérte a bölcsességet, arra, hogy az Isten népét tudja vezetni, és az Isten népét tudja kormányozni. Mert Salamon hitt abban, hogy ehhez természetfölötti erő és természetfölötti hatalom kell. Tehát Salamon nem kenetet kért Istentől, hanem egy cél lebegett Salamon szeme előtt, amit szeretett volna betölteni és ehhez kérte az Isten kegyelmét.

És megkapta? Megkapta. És mikor ismerte meg Izráel a kegyelmet, amely Salamonnon volt? Két asszonynak a vitatkozásakor, mert meglátták, hogy Salamon olyan döntést hozott, olyan bölcsességgel hozott ítéletet a két asszonynak a dolgában, amire természetes képessége szerint, és természetes dolga szerint nem lett volna képes.

De mikor Sault felkenték, az sem volt olyan egyszerű. Mert Sámuel ugyan felkente Sault, a nép egy része azt mondta, jó legyen ő a király, mert ő a legkisebb törzsből és a legkisebb törzsnek is a legkisebb házából származott. Egyszerű, szerény vidéki gyerek volt. Nem fővárosi. Nem magasan kvalifikált. Hanem a legkisebb törzs legkisebb családjából származott. Halmozottan hátrányos helyzetű. Ezért sokáig el sem tudta hinni, hogy Isten őt választotta ki királynak. De ezt az embert Isten mégis kiválasztotta és felkente. Pontosan azért, hogy megmutassa, hogy nem ő szerezte magának, nem a természetes képességeken múlik ez, hanem a választáson múlik, Isten választásán. És felkenték Sault és a nép egy része elfogadta, egy másik része azt mondta: - á, csak nem ez lesz a király? A legkisebb törzsből való, a legkisebb családból? Á, nem probléma. Azt, hogy Saul felkent király volt, hogy a kenet rajta volt Saulon, mikor mutatkozott meg? A bajban mutatkozott meg. A problémában mutatkozott meg. Akkor, amikor az Ammoniták megszegyenyítették Jábes-Gileád lakóit. Ki akarták nyomni a fél szemüket, meg levágni a jobb hüvelykjüket, egész Izráelnek a gyalázatára. Meg akarták szégyeníteni, alázni egész Izráelt. S mikor ez Saulnak a füleibe jutott, aki éppen jött, nem igazán királyi foglalatosságba volt, hanem hajtotta haza az ökröket a mezőről, két darabot, akkor meghallotta ezt a hírt, akkor a kenet, a Szent Lélek, ami rajta volt, a Szent Léleknek a szent haragja felgerjedt Saulban. Fogta azt a két tehenet, széttépte tizenkét darabra, elküldte a tizenkét törzsnek, s amikor megérkezett a véres húscafát a törzshöz, volt hozzá egy üzenet. Így legyen mindenkivel, aki nem vonul ki Saul után! S nézték a véres húsdarabot, s a kenet is ment a véres húsdarabbal, meg az üzenet is ment a

véres húsdarabbal, és azt olvassuk, hogy Izrael fiai egy emberként felsorakoztak Saul mögött. Akkor Saul kivonult, és legyőzte a filiszteusokat. És legyőzte az ammonitákat. Elkergette őket, és megszégyenítette őket, és Izrael fiai megértették, hogy tényleg az Isten azt akarja, hogy ez az ember harcoljon értük, és ez az ember hadakozzon értük.

Dávidon is a kenet mikor nyilvánult meg? Megnyilvánult előtte is. Jól tudott hárfázni, azt a bizonyosságot tették róla Saulnak, akit akkor már a gonosz szellem gyötört a kenet helyett, hogy ezzel az emberrel vele van az Úr. Hozd a te házádba, majd ő hárfázik, vele van az Úr, jó szerencsés a dolgaiban. Olyan nagyon különös nem láttak rajta. És akkor történt, hogy eljött a Filiszteus Góliát és nagy bajba kerültek Izrael fiai, mindenki remegett, és félt, de Dávid, akin tényleg rajta volt a kenet, elkezdett ez a kenet megnyilvánulni, és valóságos lenni. Ő nem egy óriást látott, aki a lándzsával most azonnal át fogja őt döfni, hanem egy körülmetéletlen filiszteust látott, aki hogy jön ahhoz, hogy gyalázza az Isten népét.

Meg se fordult Dávidnak a fejében, hogy ő meghalhat! Azt mondta, hogy ki ez az ember, hogy ilyeneket beszél? Hogy ilyeneket mond? Honnan veszi magának a bátorságot? Ebben a bajban, ebben a vészben, ebben a kudarcban nyilvánult meg az, hogy Dávidon van valami plusz, van valami több, mint Izrael többi fián.

Érdekes módon, akkor már nem Saul gerjedt fel és tépte szét az ökröket, és azt mondta, hogy így lesz ezzel a körülmetéletlen filiszteussal, hanem Saul is úgy volt, hogy aki megvív vele az nagy tisztességet kap, adókedvezményekben lesz része, mentes lesz a háza az adófizetés alól.

Vagyis a kenet így nyilvánul meg, így lesz nyilvánvaló. Sokszor a bajban lesz a kenet nyilvánvaló. Addig nem is látszik, hogy egy emberen van kenet vagy nincs kenet. Sokszor a keresztyének is a világiak közül úgy emelkednek ki, hogy a bajban lesz nyilvánvaló, hogy van rajtuk kenet. Elkezd a Szent Lélek szólni hozzájuk, tanítani őket, bölcsességet, tudományt, erőt, világosságot ad nekik.

Bátran higgy ebben, ezt nem kell megszerezned, ez meg van. Tehát azt szeretném, hogyha a mai naptól ezt az egyet megértenéd, ha sikerülne arra rávenni benneteket, hogy kezdjétek abban hinni, hogy a kenetet nem kell megszereznetek, abba higgyetek, hogy kenetek van.

Tehát nem kell különböző kunsztokat csinálni nekünk és alkalmassá válni arra, hogy kenetünk legyen, hanem kenetünk van. Ez a kiindulási alap. Miért van kenetünk? Azért van kenetünk, mert a felkent bennünk él, és a felkenethez tartozunk. Nézzük meg tehát az újszövetségi hívőket és a kenetet, hogy is van ez az egész kenet dolog? Látjuk, hogy nincs társ felkent. Igaz, tehát egyetlen Felkent van. Azt mondja János evangélium, hogy Jézus Krisztusban jelent meg a teljesség. És Ő volt tele igazsággal és kegyelemmel. Mi is ebből az Ő teljességéből vettünk. Kegyelmet a kegyelemre. Tehát a teljesség Krisztusban van. Ő rész szerint megosztja magát az emberekkel.

Ahogy az edények nem egyformák, és az edények a templomban különböző dolgokra voltak valók, az egyikkel a hamut vették, a másikkal a vizet vitték, a harmadikkal a vért, a negyedikben főzték a húst, az ötödikben nem tudom mit csináltak. Különböző edények voltak, voltak edények agyagból, voltak edények fából, voltak edények rézből, voltak edények ezüstből, voltak edények aranyból, ahogy különböző edények voltak az Isten házában, az Ószövetségben, ugyanúgy a gyülekezetben is különböző edények vannak.

Tehát az, hogy neked is meg nekem is meg mindannyiunknak kenetünk van a Szenttől, nem jelenti azt, hogy egyformák vagyunk. Miért nem? Mert Isten egy testet tervezett el, és a testben különböző tagok vannak, de ugyanaz az Úr. Ugyanaz a Szellem, ugyanaz a Krisztus. Erről kezd el Pál tanítani, ezt szögezi le, az 1. Korinthusi levél 12. részében, mikor elkezd tanítani. Miről? A Szent Lélek ajándékairól:

„Nem akarom pedig atyámfiai, hogy tudatlanok legyetek a karizmák tekintetében.”

Rögtön erről beszél, a testről, hogy hogyan is van ez, hogy ugyanaz a Krisztus, ugyanaz az Úr, aki rész szerint megosztja önmagát az emberekkel. Ezért, ha megnézzük alaposan az Újszövetséget, senkit sem kentek fel az Újszövetségben. Nem tudtok egyetlen embert sem mutatni, akit felkentek volna. Voltak emberek, akikért imádkoztak kézzel, és ezt mi pünkösdiek, karizmatikusok úgy hívjuk, hogy felkenték őket. De az ige nem mondja, hogy felkenték őket. Hanem azt mondja, hogy kézzel imádkoztak értük.

Amikor Pálért kézzel imádkoztak, akkor az ige azt mondja, hogy az Úr kegyelmére bízták őt. Nem azt mondja, hogy felkenték, hanem, hogy az Úr kegyelmére bízták őt.

És ezért az Újszövetségben a felkentek nem felkentjei vannak, hanem küldöttei vannak. Apostolai vannak. Küldöttei vannak. Olyan emberek vannak, akiket a Felkent elküldött, és a kenet nem öncélú, hanem a kenet mindig céllal van az ember életében. Ezért, ha kenetet szeretnél az Úrtól, akkor tudnod kell, hogy a kenet nem a végcél, a végállomás, hanem a kenet az eszköz.

A kenet arra adatik, hogy valamit elvégezzünk vele.

Ez az egyik dolog. A másik dolog, hogy a kenet az nem olyan, hogy az én kenetemet te megtudod szerezni. Nem is kell megszerezned az én kenetemet. Amikor, mondjuk a nagy prédikátor, a nagy amerikai prédikátor arra tanít, hogy a kenet elérhető a számodra, akkor ebben két furcsaság van. Az egyik az, hogy miért ne lenne elérhető, hát kenetem van. Nem? Megegyeztünk, hogy van. Nem kell most nekem a tíz pontot betartanom, hogy elérjem a kenetet, hanem van. A másik furcsa dolog ebben az, hogy az a kenet, ami nekem van, az nem lesz neked, mert az nekem van. Érted? Neked van egy keneted, az a tiéd, meg nekem van egy kenetem, ami az enyém, és te ne akard az én kenetemet, minthogy én sem akarom a tiédet.

Mert nem fog menni. Miért nem, mert nem a kenet a lényeg, hanem a küldetés a lényeg.

A cél a lényeg. Ha kenetet szeretnél, akkor nem a kenetre kell törekedned, hanem azt kell keresned, hogy mi az Isten akarat.

Mert, ha megismered Istennek az akaratát, akkor megérted azt, hogy Isten mit akar tenni, és akkor utána hinned kell abban, hogy keneted van a Szenttől, és amikor megértetted az Isten akaratát, menj és tedd meg! Mert tudd meg, hogy ott lesz rajtad a kenet, mert ha az Isten azt akarja, hogy azt tedd meg, akkor meg fogja adni hozzá a szükséges kenetet is, hogy meg tud tenni.

Neked nem kell a Kathryn Kuhlman kenetét megszerezned, mert az a Kathryn Kuhlmané. Isten neki adta, hogy végezzen el valamit.

Ha mi elkezdjük a kenetet keresni, és a Szent Lélekkel való, úgynevezett betöltekezés, úgy vesszük, hogy ilyenkor ránk árad a kenet, és akkor még felkentebbek leszünk, és egyre felkentebbek leszünk, és a végén annyira felkentek leszünk, hogy már olyan felkentek leszünk, mint a Kathryn Kuhlman, ez egy óriási tévedés.

Kathryn Kuhlman nem attól lett felkent, hogy állandóan betöltekezett és aztán annyi kenetet gyűjtött össze a mézes csuprában, hogy utána nagy jelek és csodák történtek.

Ez nem így működik. Hanem Ő kapott egy elhívást. És az elhívás mellé Isten adott neki egy eszközt, amivel az elhívását be tudta tölteni.

Ezért nekünk nem a kenetre kell figyelni, hanem a feladatot kell keresni.

Mert ha csak a kenetre figyelünk, akkor, - és most megint kapaszkodjatok meg, hogy ilyen csúnyát mondok, - de megnyitjuk magunkat az okkultizmus, a spiritizmus előtt.

És mit mond az ige, azt mondja az ige, hogy van olyan állapot, hogy a hittemmel hegyeket tudok elmozdítani, mégis olyan vagyok, mint a zengő érc, meg a pengő cimbalom. Az ige nem tagadja, hogy van ilyen, de mit mond az ige, ez az egész egy nagy nulla. Miért nagy nulla, mert nincsen benne szeretet.

De amikor benned van az Isten szeretete, benned van az Isten félelme, benned van az, hogy szeretnéd tenni az Úrnak a dolgát, szeretnél az Úrért tenni, és akkor az Úr mutat neked egy dolgot, hogy tedd meg, és te azt a dolgot megteszed, észre se veszed, de kenet alá kerülsz.

Nem a kenet miatt, hanem a dolog miatt. Azért, mert te az emberek és az Isten iránt való szeretet motívumából akarod az Isten motívumát cselekedni.

És neked ezt kell keresni! A miatyánkban nem azt imádkozzuk, hogy legyen rajtunk ugyanaz a kenet ami a mennyben Terajta van Jézus. Hanem azt imádkozzuk, hogy *„legyen meg a te akaratod miképpen a mennyben, azonképpen itt a földön is.”*

Nekünk Isten akaratát kell keresnünk és nem a kenetet.

Ha csak a szellemi megnyilvánulásokra koncentrálnak, annak két következménye van. Az egyik, hogy közben kiüresedhet a szívünk, mert nincs cél az életünkben. Öncélúvá válik a kenet keresése. Pedig amikor Jézus azt mondta, hogy „az Úrnak a Szelleme van Énrajtam”, akkor megmondta, hogy miért van Őrajta az Úrnak a Szelleme. Nem azért, hogy én legyek a felkent, az éltető, hanem azért van rajta az Úr szelleme, „hogy az evangéliumot hirdesse, hogy a vakok szemeit megnyissa, a süketek füleit megnyissa, hogy hirdesse az Úrnak a kedves esztendejét, bekötözze a megtört szívűeket, felemelje a porba sújtottakat.” Volt célja a kenetnek. Jézus azért jött, hogy a lesújtottakat felemelje, hogy a vakok szemeit megnyissa és ezért kenték Őt fel, hogy ezt elvégezze és ezt megcsinálja.

Ezért kente fel Őt az Isten Szent Lélekkel és erővel. De mikor csak a kenet keresése folyik, akkor egy idő után a szellemi megnyilvánulások veszik át Isten akaratát megcselekvésének a helyét. Észre sem vesszük és nem cselekszük az Isten akaratát, nem is nagyon érdekel minket, hogy az Isten mit akar, hanem csak a szellemi megnyilvánulásokat kezdjük el keresni. Pedig hát az Ige mit mond, amikor a Szent Lélek eljön, hogy „vesztek erőt, minekután a Szent Lélek eljön rátok és lesztek nékem tanúim.”

Lesztek nékem tanúim. Vagyis miért kellene betöltekezni, azért, hogy tanuk lehessünk.

Nem tudunk hiteles tanuk lenni a Szent Lélek nélkül. A Pünkösdi Karizmatikus mozgalomban, hála Istennek, ezért van erő, mert az emberek veszik a Szent Lelket. Ezért van növekedés, mert az emberek megismerik a Szent Lelket, és a Szent Lélek képessé teszi őket arra, hogy amikor a felkent evangéliumot prédikálják, akkor a Szent Lélek az embereket meggyőzze és meg tudjanak térni.

Ez a Pünkösdi Karizmatikus mozgalom sikerének a titka, és ezért van szükség a Szent Lélekre! De remélem, hogy nem értetek félre, én nem dobom ki a Szent Lelket, csak szeretném, ha a jó gombot nyomnánk meg a készüléken. Nem a katapult gombot, hanem a jó gombot, kezdenénk el tekerni.

Ugyanis az a nagy probléma, hogyha elkezdjük a kenetet keresni és nem a célt, akkor egyszerűen az ember szuper szellemi nem tudom én kicsodává válik. Lehet ettől függőségbe kerülni. Óriási probléma az, mikor egy ember függőségbe kerül a betöltekezéstől, és amikor betöltekezik úgy mond, akkor jól érzi magát, de két betöltekezés között depresszióba esik. Ez ugyanolyan függőség! És az nem jó! Hanem az a jó, hogy ha neked kedves, olajozott, oldott emberi kapcsolataid vannak. Szereted a feleségedet, szereted a gyerekeidet, szereted a munkatársadat, szereted a testvéredet, szereted a tankörtársadat, szereted a nem tudom én kicsodát, olajozott emberi kapcsolataid vannak. A papáddal, a mamáddal, a rokonaidal, a

környezetében élő emberekkel, a szomszédoddal, és erre az kedves olajozott kapcsolatra pluszként jön rá az áldott kenet.

És nem helyettesíti az áldott kenet.

Mert ha helyettesíti az áldott kenet, akkor hiányozni fog valami az életedből. És egyre kétségbeesettebben akarsz betölteni azt a nagy űrt, ami hiányzik az életedből. Tehát barátaim. Nem nyilvánulhatunk meg reggeltől estig. Nem rohangálhatunk extázisban reggeltől estig.

Nem helyettesítheti az extázis, nem helyettesítheti a Szent Léleknek a megnyilvánulása az olajozott, tisztességes, becsületes, megalapozott emberi kapcsolatokat. És figyelj meg, hogy ha eltöltesz egy estét a szeretteid körében, vagy a barátaiddal egy jót beszélgetek, nem áltok fejre, nem imádkoztok, nem nemtudomén mit csináltok, - mert ha szuperszellemi leszel, akkor nem is tudsz mást, úgy érzed minden hiábavalóság és időpocsékolás; hogy amikor összejössz a szomszédoddal, nem kérdezed meg, hogy hogy vagy, hanem imádkozunk, keressük az urat, stb. csak a szellemi dolgok, (én ezzel nem a szellemi dolgokat hangsúlyozom, csak szeretném elmondani, hogy ez egy torzulás) akkor hiányozni fog valami az életedből - és meg fogod látni, hogy a jóízű beszélgetés a barátaiddal ugyanolyan élményt tud okozni, mint két kör rohangálás egy sportcsarnokban. A kenet alatt.

Én hangsúlyozom, nem akarom a kettőt szembeállítani, csak azt mondom, nem is helyettesíthetik egymást. Nem lehet az egyikkel a másikat kiváltani. Normálisnak és egészségesnek kell lenni ezeken a területeken is. Mik az abszolút félreértések a kenettel kapcsolatban? Szeretném összefoglalni végezetül. Az egyik tehát az, mikor az Ószövetség felől közelítjük meg a felkenetést és a kenetet, és elfelejtjük azt, hogy az Ószövetség a Felkentnek az előképe. És elkezdünk társfelkentekben gondolkodni. Mert amikor társfelkentben kezdünk el gondolkodni, annak mi lesz a következménye? Hogy valahogy a társfelkent, mint a társmegváltó, meg az összes többi valahogy bejön közénk meg az igazi Felkent közé, és valahogy már nem látjuk a Felkentet, hanem már csak a társmegváltót. Társfelkentet. Ez egyenes úton bálványimádáshoz vezet.

Nekem ez a véleményem. Mondtam, hogy nem kívánok senkit meggyőzni, gondolkozzatok a dolgon! Személyimádás, bálványimádás, személyi kultusz lesz a végeredménye.

De ha én tudom, hogy csak egy felkent van, és benned is meg bennem is, rész szerint kaptunk a Felkentből, akkor én sem szállok el, mert tudom, hogy bennem is csak rész szerint van. Nem tudok mindent nyújtani, de amit az Úr rám bízott, azt tudom nyújtani, és azt szeretném is. De mindent nem tudok, nem értek mindenhez, nem én vagyok az alfa és omega, a kezdet és a vég, hanem szükségem van rád! És szeretném benned is látni a Krisztust! Szeretném azt a kenetet látni ami neked is van a Szenttől! Ami benned, rajtad keresztül is meg tud nyilvánulni. És élvezem, amikor énekel! Élvezem, amikor bizonyosságot teszel! Élvezem amikor az ígéről beszélsz! Mert látom a bizonyosságban, az énekedben, az akármidben a Krisztust, a kenetet, amely benned van! És szükségem van rá, mert egymás hite által buzdulunk fel.

És így leszünk egy test. És így nem szakadunk szét tagokra.

De ha jön a felkent, (így az Úr felkentje, úgy az Úr felkentje) és elkezdünk az Úr felkent emberéhez úgy viszonyulni, mint magához Istenhez, és Jézus Krisztushoz, és azt a tiszteletet, hódolatot és dicsőséget neki adjuk át, ami Istent illeti meg, nem teljesen, de úgy egy kicsit, aztán egyre inkább, akkor bálványimádásba kerülünk. Hangsúlyozom, hogy nem csak a saját helyzetünkre vonatkoztatom, hanem gondolom benneteket is foglalkoztat, hogy miért van ennyi botrány, meg kisiklás a pünkösdi karizmatikus mozgalomban. Meggyőződésem, hogy az egyik a kenettel kapcsolatos eretnokségek miatt van. A másik az ígéhirdetéssel kapcsolatos eretnokségek miatt van. Kétféle ígéhirdetés van, az egyik ígéhirdetés, ami tényleg ígéhirdetés, amikor ezt az ígét hirdetik. És van az úgynevezett prófétai ígéhirdetés. Most nem akarom,

hogy odalapozzatok, de amikor az Ap.csel. 15-ben olvassuk, hogy megírták a levelet a gyülekezeteknek, akkor azt mondja az ige, hogy elküldték Silást, meg Júdást, akik élő szóval is tudtukra adták ezt a gyülekezeteknek, és azt mondja az ige, hogy próféták lévén azért, ők is sok beszéddel intették az embereket, hogy tartsák meg a dolgokat. Tehát ők mit csináltak? Prófétai igehirdetés szolgálatában álltak. Mi a különbség az igehirdetés, meg a prófétai igehirdetés között? Az, hogy amikor az igét hirdetjük, vagy mondom így, egy tanítói jellegű igehirdetés van, akkor megnézzük, hogy a Biblia miről mit mond, és azt beszéljük, és azt hirdetjük. Ez egy nagyon fontos dolog, mert ez ad stabilitást a hívőknek. Ha nincs bibliai igehirdetés, akkor nincs stabilitás a hívő életében, mert az ige azt mondja, hogy ezek olyanok, mint a sátorszegek, amiket jó alaposan le kell verni.

Ez ad stabilitást a sátnak. A szél nem fújja ide-oda, hanem ki van kötve, és ad egy stabilitást, egy erőt. Nem fújja ide-oda az akármilyen szél az emberek csalárdsága szerint.

Most erre szükség van. Mert ebből az igéből is meg lehet ismerni Isten természetét. Meg lehet ismerni Isten gondolatait. Meg lehet ismerni Istennek a karakterét. Ahogy Isten a világot látja. Az igéből magából. Ahogy olvasod az igét, ahogy hallgatod a prédikált igét, ezt meg lehet érteni és meg lehet ismerni. És van a prófétai jellegű igehirdetés, ami az úgynevezett aktuális üzenet. Amit Isten itt és most, ebben a helyzetben az embereknek mondani akar. Természetesen a kettőt nem lehet szigorúan szétválasztani egymástól, és nem lehet azt mondani, hogy a prófétai igehirdetésben nincs ige, és a tanítói jellegű igehirdetésben meg nincs aktuális üzenet, mert ez így nem választható szét, és külön. De, a jellegét tekintve az egyik különbözik a másiktól. A prófétai igehirdetést viszont nem lehet egyenrangúvá tenni, az írott igével. Tehát amikor jön John testvér, az Úr felkent szolgálója, minisztriye, és elkezd hirdetni valamit, és elkezd beszélni, én azt nem tehetem egyenrangúvá a Pál apostolnak a leveleivel. Mert az ige mit mond? Hogy ha a próféták szólnak, akkor szóljon kettő, vagy szóljon három, az ott ülők meg ítélik meg. És ez nem szabadon választott gyakorlat, hanem meg kell ítélni.

Egy prófétai igehirdetést nem kell úgy venni, mintha a Bibliát olvasnád. Hanem, meg kell ítélni! Meg szabad ítélni. Na, most a pünkösdi karizmatikus mozgalomban, az amit egy ilyen prófétai igehirdető mond, egyenrangúvá van téve az Istennek az igéjével. És azt mondják, hogy ez az Istennek az igéje. És nem mindig az Istennek az igéje! Van, hogy a szívéből szólt a próféta. Van, hogy elbizakodottságból szólt a próféta.

És neked jogod van megítélni, és nemcsak jogod, hanem kötelességed megítélni a hallottakat. És nem szabad megvetni a prófétalást, mert azt mondja az ige - meg ne vessétek a prófétalást. Nem szabad elutasítani a prófétai igehirdetést, mert ha nincs prófétai igehirdetés nincs friss szél. Nincs friss látás. Nincs mennyei látás. Szükség van rá! Ez olyan, mint a friss víz. Kell, szükség van rá. És hangsúlyozom még egyszer, nem akarom a kettőt szembe állítani, csak meg kell érteni, hogy amikor tanítói jellegű igehirdetés van, azt is persze meg kell ítélni, meg kell vizsgálni, hogy a Bibliával egyezik, vagy nem. Tehát, ha te is olvasod a Bibliát, meg tudod ítélni azt, hogy az most egyezik a Bibliával, vagy nem. Vagy haza mész és utána nézel, hogy egyezik a Bibliával, vagy nem. A prófétai igehirdetést nem lehet ilyen egyszerűen megítélni, mivel az a jellegénél fogva kiragad az igéből, aktualizál igéket, úgy használja az Istennek az igéjét, hogy kiragadja a szövegek környezetéből, egy más módon. Ennek van létjogosultsága, de meg kell ítélni!

Nem lehet automatikusan egyenrangúvá tenni az írott igével, a Bibliával. Mert ha ezt megcsináljuk, akkor az van, hogy eljön a Benny Hinn testvér, hablatyol össze-vissza minden félét, és akkor azt mondjuk, ez az Isten igéje. Na és mi van, ha nem az Isten igéje? És sokszor nem az Isten igéje. Sokszor, hogyha az ember kicsit érett füllel, érett szemmel, meghallgatja, akkor rájön, hogy nem az Isten igéje. Én most nem a Benny Hinn testvért akarom bántani,

csak nem akarok más nevet mondani, mert ő jó távol van, és nem jön. Azért szabom rá a példát. Mert nem az a célom, hogy személyeskedjek, hanem szeretném megtalálni a banánhéjat, hogy lehetőség szerint ne csússzunk el rajta. A harmadik dolog, amiről már említést tettem, ez a kenettől való függés, ami egyszerűen kóros állapotokat hozhat létre. És ez, mondom azon alapszik, hogy nem a kenetet kell keresni, hanem az Isten akaratát kell keresni. És amikor megérted a célt, és teszed hittel a célt, akkor menni fog a dolog. A másik, hogy sokszor a kenet működését összekeverik a hittel. A kenet nem tesz kedvessé az Isten előtt. A hit tesz kedvessé az Isten előtt. A kenet az annak a következménye, hogy az Isten előtt kedves vagy. Az ige azt mondja, hogy hit nélkül, lehetetlen Istennek tetszeni. Amikor a pünkösdi karizmatikus mozgalomban arról beszélünk, hogy nagyobb kenet van valakin, akkor azon azt értjük, hogy nagyobb hatásossággal csinálja a dolgot. És ez rendben is van, de ez általában úgy működik, hogy Jézus Krisztus a Szent Lélek által megmutat magából egy nagyobb darabot. Közelebb kerül hozzád. És ez által a szellemi, karizmatikus tapasztalat által, nagyobb hited lesz Krisztusban. Vagy, ha te magad meggyógyulsz például, nagyobb hited lesz a gyógyulásban, mivel magad is átélted. Van egy karizmatikus tapasztalatod.

És ez a hit kezd el működni. Ez a hit kezd el csoda dolgokat cselekedni. Mert ez a hit az, amiről meg van írva, hogy minden lehetséges annak, akin kenet van?. Aki hisz. "Minden lehetséges annak, aki hisz".

Ezért nekünk Krisztust kell keresni. Ő a titka minden felkenetésnek, és minden kenetnek. A negyedik fontos dolog, véleményem szerint, ami szintén egy nagyon alapvető banánhéj. Az pedig az, hogy minden szervezetnek az a sajátja, hogy a létrejöttével azonnal saját érdekei keletkeznek, vagyis önálló életet kezd el élni. Amikor létre jön egy szervezet, akkor azonnal maga a szervezet keletkeztet érdekeket, keletkeztet feladatokat, keletkeztet dolgokat. Na mármost. Nagyon fontos, hogy a szervezet legyen az emberekért. A tagjaiért. És ne a tagok legyenek alárendelve a szervezetnek. Olyan szervezetet kell létrehozni, ami azért működik, hogy a tagoknak az igényeit kiszolgálja.

Hogy szolgáljon. Hogy ez nem csak filozófia amit mondok, csak a szombatra gondolatok. Jézus mit mondott a szombatról? Mikor állandóan a szombattal maceráltak? Értsétek már meg, hogy nem az ember van a szombatért, hanem a szombat van az emberért.

És nem a hívő van az egyházért, hanem az egyház van a hívőért.

És nem az egyszerű hívő van a szolgáló testvéreért, hanem a szolgálótestvér van a hívőért. Persze természetesen ez kölcsönös. Mert nyilvánvaló, hogy van ebben egy kölcsönös részesedés, hiszen a közösség a „koinónia” csak úgy tud létre jönni, hogyha én is adom azt ami nekem van, és te is adod azt, ami neked van.

Ha hívős kívülállóként vagy itt, akkor nem jön létre közösség, nem jön létre „koinónia”. Az ige pedig azt mondja, hogy a gyülekezet, amikor felsorolja a Jeruzsálemi gyülekezet miben volt foglalatos, első helyen mit említ, a közösséget. Ez mit jelent? A kölcsönös részesedést. Kölcsönös adást-vevést.

Nagyon fontos, hogy ne hogy az legyen, hogy mi vagyunk az ébredésért, az ébredés az emberekért van. Ugye, ahogy mondani szoktuk, ha bele döglünk is ébredés lesz. Ez nem így működik.

Nem válhatunk egy szervezetnek a szolgálóivá!

És ezt azért is mondom, mert mi az előtt állunk, hogy valami csodálatos szervezetet létrehozzunk. Isten adjon nekünk kegyelmet és irgalmazzon, hogy ne hogy az legyen, hogy miután létrehozzunk egy szervezetet a szervezetnek saját érdekei támadnak, és egy idő után azt

vesszük észre magunkon, hogy nem a szervezet szolgál bennünket, hanem mi szolgáljuk a szervezet érdekeit.

Mikor már fenn kell tartania látszatot, az image-t, meg minden egyebet.

Ugyanez érvényes természetesen a szolgálókra és az ajándékokra is. Az ajándékokat Isten azért adja, hogy szolgáljanak, és nem azért adja, hogy őket szolgálják. Természetesen jár tisztesség és tisztelet. És hogy működik ez? Például, hogy lesz valaki pásztor? Úgy lesz valaki pásztor, hogy a Jó pásztor a saját természetéből, kegyelem által nem cselekedetekből részesíti azt a bizonyos pásztor. És ő attól lesz pásztor, hogy a Krisztus, mint jó pásztor megnyilvánul benne, a kenet, a kegyelem által. Ettől lesz jó pásztor az illető.

Apostol hogy lesz valaki? Úgy, hogy egyszerűen az Úr megszólítja. Azt mondja: gyere csak ide, ez az elhívás. Na figyelj ide! Most én elküldelek téged, alapíts gyülekezetet Antiókhában. Ez a küldetés. Elhívás-küldetés. És ha van küldetése, akkor van kenete is, és akkor lesz belőle apostol. De ha Krisztus nem hívta el, és ő úgy megy Antiókhába, nem lesz gyülekezet. Mi lesz belőle? Erőlködés lesz belőle.

Pénzkérő levelek tömege lesz belőle, amikor ír haza a missziós szervezetnek, hogy küldjeteke manit, küldjeteke pénzt, paripát, fegyvert, nem mennek a dolgok előre.

Voltak névtelen apostolai is Jézusnak. Például az Antiókhiai gyülekezetet névtelen hívők alapították. Már volt egy nagy gyülekezet, amikor neszét vették Jeruzsálemben, hogy van Antiókhában egy nagy gyülekezet. Elküldték Barnabást, hogy ugyan nézné már meg, hogy ezek a pogányok mit csinálnak ott Antiókhában. S mikor megérkezett Barnabás, mivel hittel és Szent Lélekkel teljes férfi volt örült, mert látta a jó rendet. És egyáltalán nem azt mondta, hogy - ó, hát mi tojtunk benneteket, ti fiókegyház vagytok, fizessétek a tized tizedét Jeruzsálemben. Nem ez történt. Hanem örvendezett. Örvendezett a jó rendnek, amit látott. És még egy utolsó dolgot had mondjak, szintén egy ószövetségi képpel. Tudjátok, hogy a kenetnek az olaját az olajfából készítették. Van olyan kenet, ami az embernek szól, és van olyan kenet, ami az Istennek szól. Amikor az antikrisztus egyik nagy előképének a Bibliában beszól az egyetlen életben maradt Gedeon fiú, Abimélekről van szó, a Bírak könyvének a hatodik részében, akkor ugye arról beszél, hogy a fák királyt akartak választani maguknak, ugyanis Sámuellel ellentétben és Gedeonnal a saját apjával ellentétben Abimélek elfogadta a királyságot, sőt nemhogy elfogadta, hanem király akart lenni. Gedeonnak is felajánlották a trónt, miután a Midianitákon csodálatos győzelmet aratott. S azt mondta Gedeon – nem, az Úr a ti királyotok. Hagyjatok békén! De Abimélek, aki zabigyerek volt Shekem városából, ez az Abimélek odament a shekemiekhez, és azt mondta, jobb nektek, hogy Gedeon hetven fia uralkodik rajtatok, minthogy én, aki testetek, és véretek vagyok? S akkor az Abimélek elkezdett uralkodni. Na, és mivel kezdte az uralkodást? Mert ugye csak a vakok közt lehet a félszemű úr, azzal kezdte, hogy a hetven, nálánál különb testvérét egy kövön megölette. Ez az Abimélek típusú Vezető, aki csak úgy tud vezető lenni, hogy környezetében mindenkit lefejez. Kinyír. És így tényleg király lett, egyetlen egy ember tudott elmenekülni, és az mondja ezt a példázatot a fákról. Na és az olajfákról a következőket mondja. Azt mondja az olajfáról, hogy mikor az olajfát megkérlik, hogy király legyen, akkor az olajfa azt mondja, hogy ó, hát csak nem hagyom el olajomat, ugye kövérségemet, hogy ingadozzam a fák felett, hiszen ezzel az én kenetemmel tisztelnék Istent és embereket. Ezért van olyan kenet, ami embereknek szól, s van olyan kenet, ami Istennek szól. Az Ószövetségben is ez meg volt különböztetve. Azzal a kenettel amivel a főpapot felkenték, meg a királyt felkenték, azzal a kenettel senki más nem kenegethette magát. Halálbüntetés terhe mellett meg volt tiltva, hogy bárki magának olyan kenetet készítsen, mint amelyet a templomban használtak. Ezért van emberi kenet, és van Istennek való kenet. És a kettőt megint nem szabad összekeverni egymással! Nekem meggyőződésem, hogy Krisztus mind a kettőből részesedett. Akkor

amikor például a halála előtt Betániában Mária megkeni őt, akkor ez az embernek szóló kenet. Honnan tudjuk, hogy az embernek szólt? Krisztusnál viszonylag egyszerű az eset, mert Ő ember is volt, meg Isten is volt, úgyhogy végül is bármilyen kenetet kapott, Istené is lehetett, emberé is, úgyhogy nem volt probléma, büntetlenül lehetett kenegetni, nem volt gond. De nézzétek meg, hogy ez a cselekedet, a Máriának ez a cselekedete, hogy ki van emelve az igében. A szinoptikus evangéliumok azt mondják:

„és mindenütt a világon, ahol ez az evangélium hirdették, meg fognak emlékezni Máriáról, aki megkenete az Urat Betániában.”

Ilyen nagy dolognak tartja az ige. Jézus megmondja, mikor ott berzenkednek, ugye Júdás szerette volna, hogy adják el, mert mondta ugye, hogy hát a szegényeknek kellett volna adni, tulajdonképpen ez volt az ami betette Júdásnál a kaput, hogy miért nem adták a szegényeknek azt a kenetet, s akkor Jézus azt mondta: az én temetésemre tartogatta azt. Tehát az a kenet minek szólt? Az emberi testének szólt, a temetésre való kenet volt. Az egy embernek való kenet volt. Nem szabad, hogy az embernek szóló kenetet és az Istennek szóló kenetet összekeverjük egymással. Az Újszövetségben egy felkent van, nem győzöm eleget hangsúlyozni, és Őt Názáreti Jézus Krisztusnak hívják. És abban a pillanatban, hogy mi Ő mellé bárki mást odateszünk, abban a pillanatban elkezd működni az antikrisztusnak szelleme, és abban a pillanatban elindul, egy óhatatlan eltávolodás és egy elsodródás Istennek a tökéletes akarától, és a Krisztustól. És az nem jó!

Másik kép, szintén Zakariás prófétánál van, befejezésül ezt szeretném nektek megmutatni. Zakariás ugye nagy képeskönyvet írt, nagyon sok képből, 12 képet látott, egyetlen éjszaka leforgása alatt, s ebből az egyik a negyedik részben van leírva, a 11. versből olvasom:

„és feleltem és mondtam neki, mi ez a két olajfa a gyertyatartó jobb és bal oldalán. És másodszor is feleltem, és mondtam neki micsoda az olajfának az a két ága, amelyek a két aranycső mellett vannak, s öntik magukból az aranyat. És szólt nekem mondván, hát nem tudod é mik ezek? És Zakariás őszinte volt, és megmondta, nem titkolta, nem tudom Uram. És mondta, nekem, ezek ketten az olajjal felkenettek, akik az egész föld Ura mellett állnak.”

Na de nézzük meg, mi a kép?! Két kérdést tesz fel Zakariás: az olajfa, és az olajfa két ága. S amiért ezt a képet zárásul szerettem volna elmondani, hogy soha ne keverjétek össze az olajfát, az olajfa ágával.

Mert az olajfa, az az egyetlen. Az olajfának az ágai pedig sokan vannak. S bár az olajfa ága is az olajfából van, de soha nem viszonyulhatunk úgy az olajfa ágaihoz, mintha az maga az olajfa lenne.

Mert az csak egy része az olajfának. Az nem a teljesség. Az is az olajfa, minden igaz rá, ami az egész olajfára, de mégis van egy óriási különbség.

És soha nem szabad összekeverni az olajfa ágait, magával az olajfával. S hiszem, hogyha ezt nem tesszük, akkor az Úr megáld bennünket, és hiszem, hogy az Isten kijelöli a célt és a pályát az életünkben, amit meg kell fűssünk, és hiszem, hogy Isten ad nekünk erőt, és ad nekünk kegyelmet ahhoz, hogy a Krisztust szüntelen magunk előtt tudjuk látni. És semmi ne homályosítsa el a Krisztust a szemünk előtt. Se társfelkenetek, se olajfa ágak, se próféták, sem mélység sem magasság sem jelenvaló, sem elkövetkezendő, semmi ne szakítson el bennünket Isten szeretetétől, amely Jézusban a Felkentben, a Messiásban van.

Az Úr áldjon meg benneteket!